

عنوان مقاله:

تکیه گاه سازی آموزشی و تاثیر آن بر یادگیری زبان فارسی

محل انتشار:

پژوهشنامه آموزش زبان فارسی به غیر فارسی زبانان، دوره 3، شماره 2 (سال: 1393)

تعداد صفحات اصل مقاله: 22

نویسندگان:

مریم پورجمشیدی - استادیار دانشگاه بوعلی سینا همدان

حسین زنگنه - استادیار دانشگاه بوعلی سینا

اکبر مومنی راد - استادیار دانشگاه بوعلی سینا

خلاصه مقاله:

آموزش و یادگیری زبان دوم برای زبان آموزان، به ویژه در دوره های آموزش عالی، نیازمند بهره گیری از رویکردها و راهبردهای آموزشی مناسبی است که بتواند یادگیری را برای زبان آموزان تسهیل کند. هدف اصلی این پژوهش، بررسی رابطه ی تکیه گاه سازی آموزشی و میزان یادگیری زبان فارسی در بین فارسی آموزان است. روش مورد استفاده در این مطالعه از نوع همبستگی و جامعه ی آماری پژوهش شامل همه ی دانشجویان غیرفارسی زبان مرکز آموزش زبان فارسی دانشگاه بین المللی امام خمینی (ره) قزوین در سال تحصیلی ۹۲-۹۳ بوده است. بدین منظور، ۱۲۶ نفر به شیوه ی نمونه گیری نسبی انتخاب شدند که این تعداد به مقیاس تکیه گاه سازی آموزشی پاسخ دادند. جهت تجزیه و تحلیل داده ها از ضریب همبستگی پیرسون و رگرسیون گام به گام استفاده شد. نتایج تحلیل داده ها نشان داد که بین تکیه گاه سازی آموزشی و انواع آن (شناختی، فنی، رویه ای، فراشناختی و انگیزشی) با یادگیری زبان فارسی رابطه ی مثبت و معناداری وجود دارد. همچنین، نتایج رگرسیون گام به گام نشان داد که تکیه گاه سازی شناختی، فنی، رویه ای، فراشناختی و انگیزشی، به طور مثبت و معناداری یادگیری زبان فارسی را پیش بینی کرده اند. نتایج این پژوهش حاکی از اهمیت توجه به تکیه گاه سازی آموزشی و انواع آن در افزایش یادگیری زبان فارسی توسط فارسی آموزان غیرایرانی است.

کلمات کلیدی:

تکیه گاه سازی شناختی، تکیه گاه سازی فراشناختی، تکیه گاه سازی رویه ای، تکیه گاه سازی فنی، تکیه گاه سازی انگیزشی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1330423>

